

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14886/2025
13.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Катарина Шелмић Уњић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Јовановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3245/24 од 16.04.2025. године, у седници одржаној 13.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3245/24 од 16.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3245/24 од 16.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 720/24 од 17.06.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име дуга њеног покојног оца ВВ, бившег из ..., као његов законски наследник, исплати 8.000 евра са каматом по стопи коју је прописала Европска централна банка почев од 01.09.2019. године, као дана доспелости, до коначне исплате камате по стопи која је утврђена на годишњем нивоу у висини референтне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 507.225,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3245/24 од 16.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П 720/24 од 17.06.2024. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу

другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 540.975,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Предмет тужбеног захтева је исплата дуга, о коме су судови одлучили усвајањем захтева применом одредбе члана 66. став 2. и 557. Закона о облигационим односима, у вези члана 222. Закона о наслеђивању, оцењујући да је предуговор о купопродаји непокретности (и анекс истог), закључен између тужиоца и правног претходника тужене симуловани правни посао који прикрива Уговор о зајму, па је тужена у обавези да тужиоцу исплати преостали износ дуга који њен правни претходник на име зајма дугује тужиоцу, при чему је без утицаја околност да предуговор и анекс нису оверени, с обзиром да су исти закључени ради обезбеђења потраживања зајма а закон за пуноважност уговора о зајму не прописује обавезну писану форму, нити оверу уговора. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 12.11.2019. године. Вредност предмета спора је 8.000 евра.

Имајући у виду да се ради о спору ради исплате дуга, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**